

EEN ONTMOETING MET MARIO CASTELNUOVO TEDESCO

De Italiaansche componist komt naar Nederland

Shakespeare zijn beste bron tot inspiratie

(Van onzen Parijschen correspondent.)

De nieuwere Italiaansche componisten zijn buiten Italië betrekkelijk weinig bekend. Na Respighi e Pizzetti heeft geen hunner nog een blijvende wereldvermaardheid verworven, ook al worden enkelen der jongere Italianen in muzikale kringen zeer geschat. Tot deze laatste behoort zeer zeker Mario Castelnuovo Tedesco, die reeds een belangrijk oeuvre achter zich heeft en in Italië zelf een groote bekendheid geniet. Hij is uit Florence afkomstig en woont heden nog in de liefelijke hoofdstad van Toscane. Als componist behoort Mario Castelnuovo Tedesco tot de school van Ildebrando Pizzetti, die door zijn eigen werk en door zijn voorbeeld een zoo grooten invloed heeft uitgeoefend op de ontwikkeling van de nieuwere Italiaansche muziek.

Wij waren in de gelegenheid Mario Castelnuovo Tedesco dezer dagen te ontmoeten gedurende een kort verblijf van hem te Parijs op weg naar Nederland. De maestro stond ons dadelijk vriendelijk te woord en uitte zijn vreugde naar ons land te gaan om er te concerteeren.

— „Nederland is een van de muzikaalste landen van Europa. Het publiek is er bijzonder aandachtig en vol werkelijke belangstelling voor de muziek zelf. Van vrijwel iedereen musicus, die in Nederland is geweest, zult gij lofzangen over Nederland hooren, wat ik u dus in dit opzicht kan zeggen is niets bijzonders. Ik heb bovendien nog nooit zelf in een Nederlandsche concertzaal gespeeld, wel heb ik het vorige jaar in Hilversum voor de radio gespeeld en ik heb van mijn bezoek aan Nederland de prettigste herinneringen behouden. Ditmaal zal ik in de kleine zaal van het Concertgebouw optreden en er mijn eigen composities ten gehore brengen, terwijl het Amerikaansche duo Clovis—Steele in Haarlem mijn Shakespeare-duetten zal zingen.”

— „In Amsterdam zal ik allereerst eenige pianostukken spelen: een rhapsodie, die ik „Alt Wien” heb genoemd, en twee filmstudies, de eerste geïnspireerd door Charlie Chaplin, de tweede door Mickey Mouse. Bovendien zal ik twee andere pianostudies spelen, „Lange golven” en „Korte golven”. De titels zelf van al deze pianostukken geven voldoende aan van welke grondidee ik bij de compositie daarvan ben uitgegaan.

Het Amerikaansche duo Clovis—Steele zal evenals bij mijn concert in de Salle Chopin te Parijs drie duetten uit Shakespeare zingen, die tot mijn jongste composities behooren. Het zijn duetten uit „Romeo and Juliet”, „The Merchant of Venice” en „The Taming of the Shrew”. Voor Shakespeare heb ik een bijzondere voorliefde. Geen enkele andere schrijver vermag mij te geven, wat hij mij geeft; telkens en telkens kom ik weer tot hem terug en telkens vind ik bij hem nieuwe bron tot inspiratie. Alle liederen die in zijn tragedies en comedies aanwezig zijn, heb ik in den oorspronkelijken Engelschen tekst op muziek gezet, terwijl ik bovendien vijf ouvertures voor toneelstukken van hem heb geschreven, waarvan drie door Toscanini in Nieuw York en in Weenen zijn uitgevoerd.”

— Hebt u in het algemeen veel voor het toneel geschreven?

— „Ja, het toneel heeft mij altijd bijzonder aangetrokken. Ik heb zelfs een opera geschreven, „La Mandragora”, geïnspireerd door het bekende toneelstuk van Niccolò Machiavelli, die in 1925 in het Italiaansche Concorso Lirico Nazionale den eersten prijs heeft behaald. Voorts heb ik nog een ballet geschreven „Bacco in Toscana”, dat in 1931 in het Scala te Milaan is opgevoerd. Afgezien hiervan heb ik echter zeer veel muziek voor het toneel geschreven. Voor het Maggio Musicale Fiorentino van 1935 heb ik de inleidende en begeleidende muziek gecomponeerd voor het drama „Savonarola” van Rino Alessi, dat in de Piazza della Signoria is opgevoerd onder de regie van Jacques Copeau. Terwijl ik voor het Maggio Musicale Fiorentino van 1937 de muziek componeerde voor „I Giganti della Montagna”, het laatste stuk van Luigi Pirandello, dat indertijd in de plechtige Giardino Boboli is opgevoerd. Daarvan heb ik zelf een onuitwischbaren indruk behouden, mede door de samenwerking met Pirandello, die mij zeldzaam verrijkt heeft.”

— Hebt U ook zulvere orkestwerken geschreven?

— „Ja, een Concerto voor viool en orkest, dat voor het eerst in Nieuw York is uitgevoerd door Toscanini en Jascha Heifetz en een Concerto voor cello en orkest, dat eveneens in Nieuw York is uitgevoerd door het Symphony Orchester onder leiding van Toscanini en met medewerking van Gregor Piatogorsky. Aan Arturo Toscanini, dien ik voor een van de

grootste musici van onzen tijd houd, heb ik heel veel te danken. Hij heeft belangstelling voor mijn werk gehad, toen ik nog een jonge en onbekende musicus was en hij heeft verscheidens van mijn belangrijkste composities ten doop gehouden.

Laat ik u voorts zeggen, dat ik heel wat liederen heb gecomponeerd, meer dan 150, zowel in het Italiaansch als in het Fransch, in het Duitsch, in het Engelsch, in het Spaansch en zelfs in het Latijn. Ik ben daarvoor dikwijls van klassieke teksten uitgegaan, zooals bijvoorbeeld Shakespeare, maar ook dikwijls van moderne teksten zooals van André Gide, Paul Valéry en Marcel Proust; van dezen laatste heb ik gedeelten uit „Les Plaisirs et les Jours” uitgekozen.”

— Welke zijn uw laatste composities?

— „Een Concerto voor piano en orkest, dat ik zelf in November voor het eerst hoop te spelen in Nieuw York met het Symphony Orchester onder leiding van Barbirolli; en een Concerto voor gitaar en orkest, dat ik voor Andrés Segovia heb gecomponeerd en dat het eerste is in zijn soort.”

— Zoo wij ons niet vergissen, hebt u een groote belangstelling voor de letterkunde; daar het misschien onbescholden is u uit te hooren over de nieuwere Italiaansche muziek, mogen wij u vragen wat u van de nieuwere Italiaansche letterkunde denkt?

— „U stelt mij daar een heel moeilijke vraag, waar ik of heel uitvoerig of in het geheel niet op zou moeten antwoorden. Laat ik een middenweg kiezen en u zeggen, dat er verscheidene jonge schrijvers zijn, die mij persoonlijk een groot belang inboezemen. Om niet een rij in het buitenland minder bekende namen te noemen, wil ik alleen de aandacht vestigen op een, dien ik bijzonder begaafd en belangrijk acht, Arturo Loria, den auteur van „Il Cieco e la Bellona” en „La Scuola di Ballo”, door de Italiaansche critiek zeer geprezen. Hij voltooit thans een grooten roman, waarvan ik zeker ben dat zoo hij in andere talen vertaald wordt, Loria een auteur van Europeesche bekendheid zal worden.”

— Kent u reeds Nederland behalve uw kort verblijf in Hilversum?

— „Ja ik ben meermalen in Nederland geweest, ik houd veel van het landschap en bijzonder veel van de Hollandsche schilderkunst. Voor mij het grootste misschien wat Nederland heeft voortgebracht. Vermeer is een van de hoogtepunten in het cultuurleven van Europa; ik verheug mij bijzonder, over een paar dagen zijn doeken weer te kunnen bewonderen.”